

L' ull de Mamut

-Què hi fa per aquí una noia tant maca com tu?

-Ves, em dedico a pasturar les meves cabres. Tu també ets d'aquesta zona?

-No, per mala sort, jo visc a la riba sud del riu. La meva família és molt pobre i el meu pare està malalt des de fa dos mesos i no s' aixeca del llit. Ara, jo he agafat el seu càrrec i em dedico a fer tot el que ell feia abans, que no és poca feina...

-Doncs em sap molt greu. Potser et podria ajudar; la meva àvia coneix una planta, la qual és escassa en aquests boscos, que la va fer servir quan el meu avi patia una malaltia semblant a la del teu pare.

-Em faries un gran favor si la trobessis, t' ho compensaria amb tot el que volguessis.

-Però aquesta planta només es pot veure a mitjanit, així que t' hauràs d'esperar fins a les dotze per pujar el Turó del Senglar, i haurem d'endur-nos les instruccions de l'àvia. A la pobre ja li fallen les cames i no seria capaç d'acompanyar-nos.

-Vindré igualment, pel pare faria el que fos.

-Si vols avui et pots quedar a sopar. La mare ha deixat el seu plat a la taula el seu plat perquè no tenia gana.

-I tant que m'hi quedo! No tinc res més a fer...

La Laia i el seu convidat especial van començar a menjar un sopar boníssim. Després de sopar van anar a l' habitació de l' àvia de la Laia, que ja dormia, i del calaix de la tauleta va agafar un paper arrugat amb una aparença molt antiga.

-Mira aquestes senyalitzacions, les va fer l' àvia. Estan molt ben fetes.

-Quina traça que té, déu n'hi do... Són dos quarts de dotze, anem?

-Sí, vinga. No esperem més! a més, d'aquí al turó hi ha una estoneta.

I així va ser com els dos es van endinsar en una nova aventura; anaven en busca de la flor òull de Mamutö.

Segons deia a les instruccions de l' àvia, aquesta planta creixia davant del pi més gran del turó.

Van haver de trepar petites pendent i caminar per grans pujades.

-Doncs sí que estava en forma la teva àvia, no?

-Pel que es veu sí, perquè jo ja estic cansada.

Faltaven cinc minuts per les dotze i van aconseguir arribar al turó. De pins n'hi havia un munt, però en destacava un i de seguida el van veure.

-Mira Laia, és aquí, corre de pressa!

-No m' hi veig. Has agafat la llanterna?

-Sí, té, tota teva.

Del costat d'un pi monstruós sortia una llum que enlluernava part de l' arbre. Era l' ull de Mamut, no hi havia dubtes!

-Pare, no trigaràs gaire a curar-te - va dir pensatiu el noi.

-Vinga, som-hi tornem a casa.

-Però, i com li faig prendre aquesta planta?

-Ara que hi penso... A les instruccions ho posa.

-Sí mira, hi diu:

•Bulliu-la cinc minuts en poca quantitat d'aigua i tot seguit aboqueu suc de llimona al resultat.

-No m'enduc pas les instruccions, ja m'ho apunto a la mà.

-Val. Jo marxo cap a casa, estic molt cansada i tinc son. Ens veiem demà.

-D'acord, ja et faré una visita i et diré com ha anat.

El que el Martí no sabia és que, la Laia, li havia pres el pèl de mala manera.

Allò, no era més que una planta verinosa, que al prendre'n un glop del seu suc barrejat amb suc de llimona, provocava la mort al cap de mitja hora.

El Martí amb la seva llanterna va anar fent camí cap a casa seva, i hi anava tot cantant; estava molt satisfet del que havia fet pel seu pare.

L'endemà a primera hora, va bullir la planta i va preparar suc de llimona. Ho va agafar, ho va barrejar i li va deixar una nota al pare dient:

•Pare, he marxat un moment a pasturar les cabres. Si us plau, fes el favor de beure' t el que t' he preparat encara que no t' agradi. Et pot curar la malaltia. A les onze estaré a casa.

El pare va aixecar-se per anar a la cuina, a l'arribar va veure el got amb suc i la nota al costat.

Se' l va prendre tot d' un glop i va asseure' s al sofà. Es notava marejat i encara més cansat que abans.

Va anar al llit per dormir, però pel camí, va caure del mareig i es va desmaiar. Des d'aquell moment, el pare ja no es va aixecar més i es va morir.

En Martí, va entrar a casa i se' l va trobar estirat a les escales que anaven cap a la seva habitació.

Plorant desconsoladament i ple de ràbia va anar corrents a casa la Laia, però en arribar a aquell indret on vivia, va veure que allà no hi havia res; ni casa, ni cabres etc.

Es va agenollar a terra i es va posar a plorant davant d' aquell terreny que suposadament era la casa de la Laia i va veure la mare que l' havia seguit fins aquí. Mig enllagrificada, la mare va demanar al fill que anés tirant cap a casa, que havia vingut el seu tiet i que se'n cuidaria d'ell.

El seu tiet se' l va endur amb el cotxe a la ciutat, lloc on viuria des d'aquell instant.

De la mare no se'n sabia res més. Gent que havia anat a investigar, assegura que havia vist la casa de la Laia amb els pares del Martí a dins.

Des d'aquell moment, ningú ha gosat a tornar-se a apropar a aquella casa.